

AZ ELKÖTELEZŐDÉS SZABÁLYAI

Március 1., szombat délután

A hamis papok látszólag merészen és kihívóan, de bűnös szívükben rémülettel csinálták meg oltárukat. Ráhelyezték a fát és az áldozatot. Aztán elkezdték varázsigeiket. Fülhasogató kiabálásuktól visszhangzott az erdő, és zengtek a környező hegycsúcsok, amint istenüket nevéen szólítva kiáltották: „Ó, Baál! Felelj nekünk!” A papok oltáruk köré gyűltek, és ugrálva, vonaglással, sikoltva, hajukat tépve és testüket vagdálva könyörögtek istenükhöz, hogy segítsenek rajtuk. [...]

Sátán szívesen segített volna azoknak, akiket rászedett, és akik neki szolgáltak. Szívesen szórt volna villámokat, hogy meggyújtsa az áldozatot. Jahve azonban határt szabott neki; féken tartotta hatalmát – és az ellenség fortélyja nem tudott egyetlen szikrát sem juttatni Baál oltárára. – *Próféták és királyok*, 149–150. o.

Az új idők spiritizmusa az ókori boszorkányság és bálványimádás formái – amelyek alapja a halottakkal való kapcsolattartás – arra az első hazugságra épülnek, amellyel Sátán elámította Évát az Édenben: „Bizony nem haltok meg; Hanem tudja az Isten, hogy amely napon ejenedetek abból, [...] olyanok lesztek, mint az Isten.” (1Móz 3:4–5) Mindkettő ugyanazon a hazugságon alapszik, amely a hazugság atyjától származik. [...]

Az „ismerősök szellemei” nem a halottak lelkei voltak, hanem gonosz angyalok, Sátán hírnökei. Az ókori bálványimádásról – amely magába foglalta úgy a halottak imádását, mint a velük való bensőséges kapcsolatot – a Szentírás kijelenti, hogy az nem más, mint a démonok imádása.

Pál apostol arra inti keresztény testvéreit, hogy semmiképpen se vegyenek részt pogány szomszédaik bálványimádásában. Azt mondja: „[...] amit a pogányok áldoznak, ördögöknek áldozzák és nem Istennek; nem akarom pedig, hogy ti az ördögökkel legyetek közösségben.” (1Kor

10:20)... A halottak imáadásával valójában a démonokat imádták. – *Pát-riárkák és próféták*, 685. o.

Sátán, a bukott angyalok fejedelme, valamikor magas tisztet töltött be a mennyben. Rangban közvetlen Krisztus után következett. Ám a tudás, mellyel mind ő, mind a vele elbukott angyalok rendelkeztek Isten jelleme, jósága, irgalmassága bölcsessége és kitűnő dicsősége felől, menthetlenné teszi bűnösségüket. [...]

Sátán mennyei ügyködésének ugyanazok az elvei, melyekkel az emberi eszközökön át ügyködik. A romlott elveken keresztül lett minden földi birodalom és egyház is egyre inkább megrontva. Sátán kezdettől fogva ezen elvek gyakorlatba ültetése által vezeti félre s rontja meg az egész világot. Ugyanazt az ügyeskedést folytatja, melyet eredetileg a mennyei mindenségben elkezdett. Az egész világot azzal az erőszakossággal tölti meg most, mely Noé napjaiban megrontotta a világot. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1163. o.

Március 2., vasárnap

Isten Igéjében példákat találunk arra vonatkozóan, ahogy a mennyei erők befolyásolják a királyok és uralkodók elméjét, miközben a sátáni erők is próbálnak hatással lenni rájuk. Nincs olyan emberi tudás, amely képes lenne megakadályozni a sátáni erők ténykedését. Sátán folyamatosan próbálja megakadályozni, hogy az igazság emberi vélemények fogságába kerüljön, és azok vannak a legnagyobb veszélyben, akik világozottsággal és ismerettel rendelkeznek, ha szüntelenül nem szentelik oda magukat Istennek, ha nem alázzák meg magukat, és ha nem értik meg az idők veszélyes voltát.

Isten mennyei lényeket jelöl ki, hogy válaszoljanak azok imájára, akik önzetlenül dolgoznak ügyéért. A mennyei udvarok legerőteljesebb angyalait küldi, hogy teljesítsék azokat a kéréseket, amelyek ügye érdekében hangzanak el. Minden angyalnak megvan a maga sajátos feladata, amit semmi másért nem szabad elhagynia. Ha elfordulna feladatának teljesítésétől, a sötétség erői előnyre tennének szert. – *Lift Him Up*, 370. o.

Népünk nem érti meg kellőképpen a láthatatlan eszközök közti nagy küzdelmet, a viszálykodást a hű és az elpártolt angyalok között.

Gonosz angyalok folytonosan munkálkodnak, támadásuk irányát tervezve, parancsnokokként ellenőrizve királyokat, uralkodókat és elpártolt emberi erőket... Ne bocsátkozzanak alaptalan képzelgésekbe. Az írott Ige az egyedüli biztonságunk. Könnyörögjünk, mint Dániel könnyörgött, hogy mennyei értelmes lények őrkdjenek fölöttünk. Az angyalokat, mint szolgáló lelkeket küldi az Úr, hogy szolgálják az üdvösség örököseit. Imádkozzatok, testvéreim, könnyörögjete, mint még sohasem esedeztetek. Hiszen még nem készültünk fel az Úr eljöveteleire. Alapos belső lelki munkát kell hát elvégeznünk az örökkévalóság számára. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1173. o.

A természetfeletti erőnek ezzel a megnyilvánulásával, amikor a kígyót tette közvetítőjévé, okozta Sátán Ádám és Éva bukását az Édenben. Az idők vége előtt pedig még megdöbbentőbb csodákat tesz. Ameddig a hatalma kiterjed, tényleges csodákat is fog művelni. A Szentírás kijelenti: „E csodákkal, melyeket a fenevad színe előtt volt hatalma művelni, megtévesztette a föld lakóit.” (Jel 13:14) Tehát nem csak színlelésre van hatalma. A Szentírás többet mond, mint csaló szemfényvesztést. De van bizonyos határ, melyen Sátán nem léphet túl; ekkor hívja segítségül a szemfényvesztést, hogy hamisítsa azt, amit nincs hatalma valóságosan megtenni. Az utolsó napokban úgy jelenik majd meg, hogy az emberek Krisztusnak gondolják őt, aki most jött el másodszor a világnkba. Valóban a világosság angyalának változtatja el magát. Bár minden részletében olyan lesz a megjelenése, mintha Krisztus volna, ez azonban senki mást nem fog elhítenni, csak azokat, akik a fáraó módjára akarnak ellenállni az igazságnak. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 698. o.

Március 3., hétfő

A nagy vörös sárkány, a párduchoz hasonló fenevad és a bárányszarvú fenevad jelképében Isten azt a három hatalmat mutatta meg Jánosnak, amelyek részt vesznek Isten törvénye lábbal tiprásában és népének üldözésében. Ez a háború az idők végéig folyik. Isten népét, kiket a szent asszony és gyermekei jelképeznek, jelentéktelen kisebbségként ábrázolja. Az utolsó időkben csak egy maradék lesz. Róluk szól János, mint akik megőrzik Isten parancsolatait és a Jézus bizonyágtételét. [...]

Ettől kezdve Sátán és szövetségesei Isten esküdt ellenségei lettek világunkban, szakadatlanul háborút viselve az igazság és a szentség ügye ellen. Sátán most az emberek előtt hirdette, amit addig az angyaloknak hirdetett, Krisztus és Isten hamis fényben való feltüntetését. A világot megnyerte a maga ügyének. Még az állítólag keresztény egyházak is az első nagy hitehagyó oldalára álltak. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 972. o.

Szüntelen veszélyben forgunk, hogy önhittek leszünk, a magunk bölcsességére támaszkodunk s nem Istent tesszük meg erőnkké. Semmi sem zavarja meg annyira az ősellenséget, mintha ismerjük mesterkedéseit. Igen fontos az éberség. Ha ismerjük veszedelmeinket, akkor érezni fogjuk az ima szükségét, mint Nehémiás, és mint ő, a veszélyben mi is elnyerjük a biztonságot nyújtó védelmet. Ha hanyagok és közönyösek vagyunk, az ellenfél csapdái bizonyosan legyőznek minket. Fontos tehát ébren lennünk. Mikor Nehémiás példája szerint imában Isten elé tárjuk aggodalmainkat és terheinket, nehogy azt képzeljük, hogy semmi tennivalónk sincs. Őrködnünk is kell, nem csupán imádkoznunk! Figyeljük elleneink mesterkedését, nehogy előnyhöz jussanak a lelkek félrevezetésében. Jézus Krisztus bölcsességével tegyünk erőfeszítéseket, hogy megghiúsítsuk szándékukat, mégse hagyjuk elterelni magunkat fontos tevékenységünktől. Az igazság erősebb a tévedésnél. Az igaz cselekedetek győznek majd a gonosztettek fölött. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1138. o.

Az Úr szóalommal, együttérzéssel és gyöngéd vágyakozással tekint megkísértett és megpróbált népére. Az elnyomók egy időre diadalmaszkodhatnak Isten szent parancsolatainak ismerői fölött. Mindenki megkapja az első nagy lázadónak is megadott lehetőséget arra, hogy kimutassa cselekedeteinek mozzatórugóját. Mindenkit megpróbál, hogy meglássa, hűségesek vagy hűtlenek-e a mennyei országot irányító törvények iránt. Isten végül megengedi Sátánnak, hogy kimutassa hazug, vádoló és gyilkos jellemét. Ezzel népének végső diadalma még nevezetesebb, dicsőbb és teljesebb lesz.

Isten népe legyen igen éber! Ne saját, hanem kizárólag vezetője bölcsességében bízson! Különítsetek el ima- és böjtnapokat. – *Szemelvények Ellen G. White írásából*, 3. köt., 414. o.

Március 4., kedd

A zsidók általánosan hitték, hogy a bűn ebben az életben elnyeri büntetését. Minden betegséget büntetésnek tekintettek, mondván, hogy a szenvedő vagy szülei valamilyen rossz cselekedetet követtek el. Igaz, hogy minden szenvedés Isten törvényének áthágásából származik, de ezt az igazságot elferdítették. Sátán, minden bűnnek és következményének szerzője, arra vette rá az embereket, hogy a betegséget és halált Istentől származónak tekintsék – büntetésnek, melyet önkényesen kiró a bűn ellenében. Ezáltal, akit súlyos betegség vagy szerencsétlenség sújtott, annak még azt a terhet is cipelnie kellett, hogy nagy bűnösnek tekintették. [...]

Isten ennek elejét akarta venni egy tanítással. Jób története megmutatta, hogy a szenvedéssel Sátán sújtja az embert, Isten pedig uralja azt kegyelmi szándékból. – *Jézus élete*, 471. o.

Krisztus egy-egy őrzőangyalt állít minden követője mellé. Az igazakat ezek a mennyei vigyázók védik a gonosz hatalma ellen. Ezt maga Sátán is tudja, hiszen ezt mondta: „Avagy ok nélkül féli-é Jób az Istent? Nem te vetted-é körül őt magát, házát és mindenét, amije van?” (Jób 1:9–10) A zsoltáríró szavaiból kitűnik, hogy Isten kik által védi népét: „Az Úr angyala tábort jár az Őt félők körül, és kiszabadítja őket.” (Zsolt 34:8)... Az Isten gyermekeinek szolgálatába állított angyalok bármikor Isten elé járulhatnak.

Isten tehát a mennyei angyalok szüntelen védelméről biztosítja a gonoszság seregeivel harcban álló népét, amely ki van téve a sötétség fejedelme megtévesztő befolyásának és soha nem lankadó rosszindulatának. Ez a védelem nem szükségtelen. Isten azért ígér kegyelmet és oltalmat gyermekeinek, mert Sátán nagy hatalmú követeivel kell szembe kerülniük, akik sokan vannak, elszántak és fáradhatatlanok. Rosszindulatukról és hatalmukról veszélyes dolog nem tudni és nem törődni vele. – *A nagy küzdelem*, 512–513. o.

Az ellenség nem tudja legyőzni Jézus Krisztus alázatos tanítványát, aki imádkozó lelküllettel jár az Úr előtt. Krisztus közbelép, menedék és oltalom Sátán támadása ellen. Az ígéret így szól: „Ha az ellenség vízárdatként tör ránk, az Úr Lelke zászlót emel fel ellene.”

Sátán megkísérthette a túlságosan elbizakodott Pétert, amiképpen Jób is, ezután azonban vissza kellett vonulnia. Ha engedélyt

nyert volna, hogy teljesen keresztülvigye tervét, akkor Péternek nem lett volna reménye, hite hajótörést szenved. Azonban az ellenség nem lépheti át kijelölt hatókörét. Az egész sátáni haderőnek sincs olyan hatalma, hogy legyőzze azt, aki gyermeki bizalommal hisz az Istentől származó bölcsességben. – *Az én életem ma*, 316. o.

Március 5., szerda

Mikor Krisztus eljött a világra, azt látta, hogy Sátánnak minden úgy megy, ahogyan akarja. Isten és ember ellenfele azt gondolta, hogy valóban ő a világ fejedelme. Ámde Jézus most megragadta a világot, hogy kivegye Sátán hatalmából. Eljött megváltani a földet a bűn átkától, a törvényszegés büntetéséből, hogy a törvényszegő bocsánatot nyerhessen. A föld és az ég, Isten és ember közé lett állítva a kereszt, s az Atya, látva a keresztet, megelégedett, így szólt: „Elegendő az áldozat.” Isten és ember összebékülhet... A keresztnél felismerik, hogy „irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békeség csókolgatják egymást”. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1137. o.

Jézust Isten Lelke vezette a pusztába, ahol Sátán megkísértette. Krisztus nem kereste a kísértést. Azért ment a pusztába, hogy egyedül legyen, és elmélkedhessen küldetéséről, munkájáról. Böjtöléssel, imával vértette fel magát az előtte levő, vérrel hintett útra. De Sátán tudta, hogy a Megváltó a pusztába ment, és ezt az alkalmat találta a legalkalmasabbnak, hogy megközelítse.

Hatalmas tét forgott kockán a világosság fejedelme és a sötéttség országának vezére közötti küzdelemben. Miután Sátán az embert bűnre csábította, a földet sajátjának tekintette, és a világ fejedelmének tartotta magát. Mivel özszüleinket önmagához hasonlónak tette, úgy gondolta, hogy itt felállíthatja birodalmát. Kijelentette, hogy az ember választotta őt urává. Irányítása alatt tartotta az embereket, így uralkodott a földön. Krisztus azért jött, hogy Sátánnak ezt az állítását megcáfolja. Emberfiaként hűnek kellett maradnia Istenhez. Így mutathatta meg, hogy Sátán nem irányítja teljesen az emberi fajt, és a világra vonatkozó igénye alaptalan. Mindazok, akik szabadulni vágnak hatalmából, szabadokká lesznek. Az uralmat, amit Ádám a bűn miatt elveszített, Krisztus visszaszerzi. – *Jézus élete*, 114. o.

Jézus Istennek eme ígéretében bízott, és nem adott Sátánnak semmi esélyt arra, hogy eredményt érjen el. Mikor Krisztusnak a megaláztatása végső lépéseit kellett megtennie, és a legmélyebb szomorúság zárta körül a lelkét, akkor ezt mondta tanítványainak: „Nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ fejedelme; és énbennem nincsen semmije.” (Jn 14:30) „E világnak fejedelme megítéltetett.” (Jn 16:21) „Most van e világ kárhoztatása, most vettetik ki a világ fejedelme.” (Jn 12:31) Krisztus profetikus szemével nyomon követte azokat a jeleneteket, amelyek az utolsó nagy küzdelemben játszódnak le. Tudta, hogy amikor majd így kiált fel: „Elvégeztetett!” (Jn 19:30), akkor az egész menny diadalmasan ujjongani fog. Fülei már felfogták a távoli zenét, a győzelem kiáltásait, amelyek felhangzottak a mennyei udvarokban. Tudta, hogy Sátán birodalmának sorsa eldőlt, és Krisztus nevét hirdeti majd az egész világegyetem. – *Jézus élete*, 678. o.

Március 6., csütörtök

Istennek az a munkamódszere, hogy semmit sem tesz az ember hozzájárulása nélkül. Senkinek sem befolyásolja az akaratát. Azt teljes mértékben át kell adni Istennek, különben az Úr nem tudja elvégezni a mennyei munkát, amit elvégezhet az ember által. Jézus kijelentette, hogy egy bizonyos helyen nem tudott hatalmas dolgokat tenni az emberek hitetlensége miatt. Ott éppen azt akarta megtenni, amit Ő a legjobban tudott, de nem tehetette, mert az emberi hitetlenség sorompót állított elé. A fazekas nem készíthet szép edényt, ha az agyag sosem kerül a kezébe. A keresztyén élete a naponkénti odaszentelődés, az engedelmesség és a folyamatos győzelem élete, s így naponta új győzelmeket arathat. Ilyen a növekedés Krisztusban, a mennyei példakép szerinti élet. – *That I May Know Him*, 55. o.

Némely szegény lélek, akiket megbűvölt a spiritizmus tanítóinak ékesszólása, és akik behódoltak hatásának, később rájöttek szörnyű jellegére, elvetnék, menekülnének tőle, de nem tudnak, mivel Sátán hatalmában tartja, és nem hajlandó szabadon bocsátani őket. Tudja, hogy míg ellenőrzése alatt állnak, elvitathatatlanul az övéi. De ha egyszer kiszabadítják magukat hatalmából, soha nem veszi rá őket, hogy higgyenek a spiritizmusban, és ennyire közvetlen ellenőrzése alá helyezték magukat.

Az egyetlen mód, amellyel az ilyen szegény lelkek legyőzhetik Sátánt, ha felismerik a különbséget a tiszta bibliai igazság és a kitalálás között. Mikor elismerik az igazság követelményeit, oda állnak, ahol segíteni lehet rajtuk. Kérlelniük kell a mélyen vallásos életet élőket, akik hisznek Isten ígéreteiben, hogy könyörögjenek értük a hatalmas szabadítóhoz. Küzdelmük késhegyig menő lesz. Sátán utánpótlást küld az ezeket ellenőrző gonosz angyaloknak, de ha Isten szentjei mély alázattal bőjtölnek és imádkoznak, könyörgésük diadalmaskodni fog. Jézus szent angyalokat fog megbízni, hogy álljanak ellene Sátánnak, és ők visszaverik az ördögöt, megtörik az elesetteken gyakorolt hatalmát. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 1. köt., 343. o.

Mindannyian szembesülünk ellenségeskedésekkel, konfliktusokkal és önmegtagadással. Ezeket senki sem kerülheti el. Azon az úton kell járnunk, amelyen vezet Jézus. Lehet, hogy ez az út könnyek, próbák, gyász között vezet. Megtörténhet, hogy szomorúságot kell éreznünk a bűneinkért vagy a bűnös hajlamaink megfékezése érdekében vívott harcokért, vagy azért, hogy alá kell vetnünk ingatag jellemünket és szentségtelen vérmérsékletünket. Komoly erőfeszítésre van szükség, hogy élő, szent és Istennek tetsző áldozatként álljunk meg az Úr előtt. Ez a munka egész lényünket érinti. Elménkben egyetlen helyet sem szabad Sátán uralma alá engedni, hogy ott vigye véghez a terveit. Énünket feszítsük keresztre. Odaszentelődésre, engedelmességre van szükségünk, és olyan áldozatokat kell hoznunk, amelyek annyira nehéznek tűnnek majd, mintha a szívünket tépnék ki a helyéből.

Elkeseredsz, ha vereség ér, ha megvet és gúnyol ez a világ? Nem kelene, mivel Jézus ezekről már előre szólt. „Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem elébb gyűlölt ti nálatoknál” (Jn 15:18) – mondta. Pál apostol, a hithős így vall erről: „Mert azt tartom, hogy amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik.” (Róm 8:18) – *That I May Know Him*, 280. o.

Március 7., péntek – További tanulmányozásra
Isten csodálatos kegyelme, „Ádáz kísértések” című fejezet.